



SARAH LARK

Tuhansien

LÄHTEIDEN
SAARI



BAZAR

SARAH LARK

Tuhansien

LÄHTEIDEN
SAARI

Suomentaneet

Auli Hurme-Keränen,

Merja Sainio ja Mikko Meri

BAZAR



Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentaneet Auli Hurme-Keränen, Merja Sainio ja Mikko Meri

Alkuteos *Die Insel Der tausend Quellen*

Originally published in Germany under the title

Die Insel der tausend Quellen

© 2011 by Bastei Lübbe AG, Cologne

ISBN 978-952-376-520-7

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy

Painettu EU:ssa

HAAVEILUA

Lontoo

Loppukesästä syksyyn 1729

1. luku

”Mikä ilma!”

Nora Reediä puistatti, kun hän astui ulos isänsä talosta ja kiiruhti kohti odottavia vaunuja. Vanha ajuri hymyili nuoren naisen hypellessä korkeakorkoisista silkki-kengistään huolimatta ketterästi yli lätäköiden, jottei olisi tahrinut pukuaan. Leveähelmainen vannehame paljasti hänen nilkoistaan ja pohkeistaan paljon enemmän kuin oli säädyllistä, mutta Nora ei ujostellut Peppersiä. Mies oli ollut vuosikausia hänen perheensä palveluksessa ja tuntenut hänet siitä saakka, kun oli kyydinyt hänet aikoinaan kastettavaksi.

”Minnekäs ajetaan?”

Hymyilevä ajuri avasi Noralle oven korkeisiin, mustaksi lakattuihin vaunuihin. Ovia korosti eräänlainen vaakuna: taidokkaasti toisiinsa kiedotut nimikirjaimet T ja R tarkoittivat Thomas Reediä, Noran isää.

Nora pujahti kiireesti pois sateesta ja antoi avaran viittansa hupun valahtaa päästään. Kamarineito oli sinä aamuna punonut hänen kullanuskeisiin hiuksiinsa tummanvihreitä nauhoja, jotka sointuivat edestä avoimeen, tummanvihreään takkipukuun. Ei Noran edes olisi tarvinnut suojata selkään asti ulottuvaa, paksua palmikkoaan

sateelta. Hänen tapanaan ei ollut puuteroida hiuksiaan muodikkaan valkoiseksi. Hän piti niistä enemmän luonnollisina ja oli mielissään, kun Simon vertasi hänen kiha-roitaan sulaan meripihkaan. Nuori nainen hymyili haaveksivasti ajatellessaan rakastettuaan. Ehkä hänen pitäisi sittenkin pistäytyä isänsä konttorissa ennen vierailuaan lady Wentworthin luo.

”Ensin Thamesin rantaan, kiitos”, hän ohjeisti ajuria epämääräisesti. ”Aion mennä Wentwortheille... Tehän tiedättekin sen ison talon liikekorttelissa.”

Lordi Wentworth oli muuttanut konttorirakennusten ja kauppahuoneiden kortteliin Thamesin rantaan. Yhteydet kauppiaisiin ja sokerintuojiin merkitsivät hänelle ilmeisesti enemmän kuin asuminen hienostoalueella.

Peppers nyökkäsi. ”Ettekö halua käydä isänne luona?” hän tiedusteli.

Vanha palvelija tunsu Noran niin hyvin, että osasi lukea ajatukset tämän kapeilta, ilmeikkäiltä kasvoilta. Viime viikkoina Nora oli pyytänyt huomiota herättävän usein häntä ajamaan Reedin konttoriin – silloinkin, kun se merkitsi kiertotietä. Nora ei niinkään halunnut tavata isäänsä vaan pikemminkin Simon Greenboroughia, nuorinta tämän kirjureista. Peppers aavisti, että Nora tapasi nuorukaisen myös mennessään kävelylle tai ratsastamaan, mutta hän ei aikonut sekaantua asiaan. Ajurin isännälle ei varmasti olisi mieleen, että tytär keimaili hänen alaiselleen. Peppers kuitenkin piti nuoresta emännästäään – Nora oli aina osannut kietoa isänsä palkolliset pikkusormensa ympärille – ja salli tämän haaveilla komeasta, tummahiuksisesta kirjurista. Nora ei ollut koskaan aiemmin salannut mitään suurempia asioita isältään. Thomas Reed oli kasvattanut

tyttärensä jotakuinkin yksin tämän äidin varhaisen kuoleman jälkeen, ja heidän suhteensa oli läheinen ja sydämellinen. Peppers ei uskonut Noran vaarantavan sitä lemmenseikkailun takia.

”Katsotaan”, Nora tuumi veitikkamainen ilme kasvoiltaan. ”Ei kai siitä haittaakaan olisi, kun kerran ajamme ohi. Ehkä menen kävelyllekin!”

Peppers nyökkäsi, sulki oven Noran perässä ja nousi ajuriniistuille. Hän kuitenkin pudisteli päätään vastahakoisena. Vaikka hän ymmärsikin Noran nuorta rakautta, sää ei todellakaan kutsunut kävelyllä. Satoi kaatamalla, ja vesi ryöppysi pitkin kaupungin katuja raastaen mukaansa törkyä ja jätettä. Sade ja loka sekoittuivat iljetävältä haisevaksi velliksi, joka lotisi vaununpyörien alla, ja pyörien puoliin takertui huuhtoutuneita laudankappaleita, irti repeytyneitä kauppojen nimikilpiä ja jopa raatoja.

Peppers ajoi hitaasti välttääkseen onnettomuuksia ja vaoakseen juoksupoikia ja ohikulkijoita, jotka olivat säästä huolimatta liikkeellä jalkaisin. He koettivat väistää roiskeita vaunujen ajaessa ohi mutta eivät aina onnistuneet välttymään inhottavalta, löyhkäävältä ryöpyltä. Peppersin ei ollut vaikeaa pidätellä hevosia. Eläimet astelivat vastentahtoisesti eteenpäin ja näyttivät vain haluavan suojaan sateelta – kuten myös laiha nuori mies, ilmeisesti juoksupoika, joka astui ulos Thomas Reedin konttorista Peppersin ohjatessa vaunujaan sen ohi. Peppers sääli poikaparkaa, mutta Nora keskeytti hänen ajatuksensa koputtamalla lujasti vaunujen ja ajuriniistujen väliseen ikkunaan.

”Peppers! Pysähtykää heti, Peppers! Tuohan on...”

Simon Greenborough oli toivonut, että sää paranisi. Hän tajusi toivonsa turhaksi astuessaan hämärästä konttorista kadulle ja nähdessään vettä valuvat hevoset suljettujen vau-
nujen edessä. Simon yritti kiskoa kulunutta päällystakkiaan
ylös suojataksaan viimeisen käyttökelpoisen paitansa röy-
helöä. Hän tapasi silittää paidan itse joka ilta pitääkseen
sen jotenkuten muodossaan. Nyt se kuitenkin kastui tuota
pikaa läpimäräksi niin kuin Simonin niukasti puuteroitu
kampauskin. Hän oli kammannut paksut, tummat hiuk-
sensa lyhyeksi palmikoksi, jota pitkin vesi nyt valui. Simon
kaipasi päähinettä mutta ei yleensä käyttänyt sellaista,
koska ei oikein tiennyt, mikä oli hänen uudessa kirjurin
virassaan soveliasta. Ei ainakaan nuoren aatelismiehen
kolmikolkkahattu, vaikka hänen ainoa hattunsa olisikin
ollut vielä edustuskelpoinen. Eikä myöskään suurellinen
peruukki, jota hänen isänsä oli käyttänyt ja jonka vouti...

Sitä Simon ei halunnut ajatella. Hän yski veden valuessa
pitkin selkää. Ellei hän pääsisi pian pois kaatosateesta,
myös hänen päällystakkinsa ja polvihousunsa kastuisivat
läpimäriksi. Hänen vanhat solkikenkänsä olivat jo märät,
ja nahka litisi joka askeleella. Simon koetti kävellä nopeam-
min. Thames Streetille oli kuitenkin vain parin korttelin
matka, ja ehkä hän voisi jäädä odottamaan vastausta kir-
jeeseen, jonka hän oli tarjoutunut toimittamaan perille.
Siihen mennessä sade ehtisi toivottavasti laantua.

Simon huomasi takaa lähestyvät vaunut vasta kuulles-
saan Noran kirkkaan äänen.

”Simon! Mitä ihmettä sinä täällä teet? Sinähän saat vielä
kuolemantaudin tällaisessa säässä! Mitä isäni oikein ajatte-
lee, kun pistää sinut juoksupojaksi?”

Ajuri oli pysäyttänyt komeat vaunut Simonin viereen,

epäilemättä Noran käskystä. Nuori nainen ei kuitenkaan jäänyt odottamaan, kunnes mies laskeutuisi ajurinpenkiltä avaamaan Simonille oven. Sen sijaan hän tönäisi sen itse voimalla auki ja taputti vaativasti viereistään istuinta.

”Tule äkkiä sisään, Simon! Tuuli puhaltaa niin, että istuintyynynt kastuvat sateesta.”

Simon vilkuili empivänä vaunuihin, ja ajuri katseli epäileväisesti nuorta miestä, joka seisoi jalkakäytävällä märkänä kuin uitettu koira. Lopulta hän puuttui puheeseen.

”Isänne ei varmasti hyväksyisi sitä...”

”Isänne ei varmasti hyväksyisi sitä, neiti Reed...”

Simon ja ajuri puhuivat melkein samanaikaisesti ja näyttivät myös yhtä närkästyneiltä, kun Nora kuittasi asian heleällä naurulla.

”Ole nyt järkevä, Simon! Minne oletkin menossa, isäni ei myöskään hyväksyisi, että hänen lähettinsä saapuu perille märkänä kuin olisi uinut Thamesin yli. Eikö Peppers kerro isälle mitään, ettehan, Peppers?”

Nora hymyili ajurilleen suostuttelevasti. Peppers huokaisi.

”Olkaa hyvä, herra... öö... arvon lordi...” Peppersin oli äärimmäisen vaikeaa puhutella tätä onnetonta miekkosta aatelisarvolla.

Simon Greenborough kohautti hartioitaan. ”Herra riittää. Ylähuoneen paikkani on myyty, vaikka kuinka nimitäisin itseäni lordiksi tai varakreiviksi tai miksi hyvänsä.”

Se kuulosti katkeralta, mutta Simon ei välittänyt selvittää palvelijalle perheasioitaan. Mahdollisesti mies tiesi jo muutenkin liikaa hänestä. Nora piti Mayfairin kotinsa palvelusväkeä melkein perheenjäseninään. Kukapa tiesi, mitä kaikkea hän oli kertonut kamarineidolleen tai palvelustytölle?

Simon henkäisi liukuessaan istuintyynylle Noran vie-reen. Hän yski jälleen; kurja sää rasitti hänen keuhkojaan. Nora katsoi nuorta miestä puoliksi ankarasti, puoliksi myötätuntoisesti. Sitten hän tarttui päättäväisenä hartia-huviinsa ja kuivasi sillä Simonin hiuksia. Villahuiviin jäi puuteritahroja. Nora katseli niitä päättään pudistellen.

”Miksi ihmeessä käytät mokomaa sotkua?” hän motkotti. ”Typerä muoti! Sinulla on niin kauniit, tummat hiukset – miksi värjääät ne vanhan ukon valkoisiksi hiuksiksi? Luojan kiitos, ettet sentään ole keksinyt panna päähäsi peruukkia.”

Simon hymyili. Hänellä ei olisi edes ollut varaa hankkia peruukkia, mutta Nora kieltäytyi itsepintaisesti huomioi-masta hänen köyhyyttään. Tyttö viittasi yhtä johdonmukai-sesti kintaalla kaikille muillekin eroavaisuuksille Simonin asemassa ja omassaan. Hänelle oli yhdentekevää, oliko Simon aatelinen ja hän itse porvarissukua, oliko nuorukai-nen rutiköyhä, kun taas hänen isänsä kuului imperiumin rikkaimpiin kauppiaisiin, ja asuiko Simon linnassa vai työskentelikö tämä hänen isänsä konttorissa huonosti pal-kattuna kirjuriina. Nora Reed rakasti Simon Greenboug-hia, eikä hänellä ollut epäilystäkään siitä, etteikö heidän rakkautensa joskus saisi täyttymystään. Nyt hän nojautui autuaana Simonin olkapäähän vaunujen kolistellessa Lon-toon mukulakivillä.

Simon sitä vastoin katsahti hermostuneesti ajuriniitui-men suuntaan, ennen kuin veti Noran syliinsä hymyillen ja suuteli häntä. Nora oli sadepäivänä valinnut suljetut vaunut. Ikkuna, josta hän saattoi puhutella Peppersiä, oli pikkuinen ja korkealla. Ajuri ei nähnyt, mitä sisällä vau-nuissa tapahtui. Niinpä Nora vastasi estoitta Simonin suu-delmaan. Hän säteili irrottautuessaan syleilystä.

”Olen kaivannut sinua kauheasti!” hän kuiskasi ja painautui Simonia vasten piittaamatta viittansa kastumisesta ja pukunsa kaula-aukon pitsin rypistymisestä. ”Kuinka kauan siitä onkaan aikaa?”

”Kaksi päivää”, Simon vastasi oikopäätä ja silitti hellästi Noran hiusrajaa ja ohimoa. Hän ei saanut kyllikseen siron, nuoren naisen kauniista piirteistä ja hymystä, ja erossaolo oli tuntunut hänestä yhtä synkältä ja lohduttomalta kuin Norastakin. Nora ja hänen isänsä olivat viettäneet viikonlopun ystävien maatilalla, ja silloinkin oli satanut taukoamatta. Rakastavaiset eivät missään tapauksessa olisi voineet tavata salaa. Loppujen lopuksi ei ollut mitään julkista saati yksityistä tilaa, jossa niin epäsuhtainen pari olisi voinut jutella keskenään kenenkään huomaamatta, hellyydenosoituksista puhumattakaan. Hyvällä säällä he tapasivat St James’ Parkissa, vaikka sekään ei ollut vaaratonta. Noran ystävät ja tuttavat olisivat saattaneet nähdä heidät puiston vilkkailla poluilla, ja syrjäisissä sopukoissa tummien pensaiden takana väijyi hämäriä hahmoja... Ja nyt oli kaiken lisäksi tulossa syksy.

”Meidän on ehdottomasti puhuttava isän kanssa!” sanoi Nora, jolla oli mielessään samanlaisia ajatuksia. ”Emme voi enää käydä kävelyllä puistossa, kun sää huononee koko ajan. Isän täytyy sallia, että kosiskelet minua avoimesti! Jo siksikin, että haluaisin esitellä sinua kaikkialla. Ihanaa lordini.”

Nora hymyili Simonille veitikkamaisesti, ja jälleen kerran nuorukainen unohtui katselemaan hänen kapeita, älykkeitä kasvojaan ja vihreitä silmiään, joiden säihke vaihteli hänen kiihtyessään vaaleasta tummempaan kuin kaleidoskoopissa. Simon rakasti hänen kullanuskeita hiuksiaan,

etenkin jos hän koristelisi ne kukilla. Appelsiininkukilla... Simon sen enempiä kuin Norakaan ei ollut koskaan nähnyt appelsiinipuuta, mutta he tunnistivat kukat kirjoista ja haaveilivat poimivansa niitä vielä joskus yhdessä.

”Isäsi ei ikinä salli sitä”, Simon vastasi pessimistisesti ja veti Noran lähemmäksi. Hänestä oli ihanaa tuntea Nora lähellä ja kuvitella, että nämä olivat hänen omat vaununsa, joilla hän vei rakastettuaan kotiin auringonpaisteessa.

”Minne te haluatte mennä?”

Peppersin lyhyt kysymys sai rakastavaiset kavahtamaan erilleen. Tuskinpa mies oli nähnyt mitään. Hän oli kääntynyt vain puolittain kohti kyydittäviään, ja Lontoon katujen kuhina vaati hänen täyden huomionsa varsinkin sadeilmalla.

”Tha... Thames Streetille”, Simon vastasi. ”Herra Roundbottomin konttoriin.”

Nora hymyili tyytyväisenä niin ajurille kuin Simonillekin. ”Ai, mehän ajammekin siitä ohi!” hän iloitsi. ”Minä olen menossa palauttamaan kirjaa lady Wentworthille.”

Hän otti pitsillä koristetusta laukustaan pienen, kauniisti sidotun kirjan ja ojensi sen Simonille.

”*Barbados*.” Simonin otsalta silisi ryppe, joka ilmestyi siihen aina hänen ollessaan huolestunut. ”Minäkin olisin mielelläni lukenut sen.”

Nora nyökkäsi. ”Tiedän. Minun on kuitenkin palautettava se, koska Wentworthit matkustavat huomenna Neitsyt-saarille. Heillä on nimittäin plantaasi siellä. He olivat täällä vain...”

Simon ei enää kuunnellut, sillä hän selasi pikku kirjaa. Hän saattoi kuvitella, miksi Wentworthit olivat olleet Englannissa. Todennäköisesti he olivat lähteneet Karibian

maatilaltaan vain ostaakseen parlamenttipaikan tai huolehtiakseen paikasta, joka jo kuului heidän perheelleen. Jamaikan, Barbadosen ja Karibian muiden viljelyalueiden sokeriruokoplantaasien omistajat valvoivat mustasukkaisesti tuotteidensa hintasääntelyä ja tuontikieltoja muista maista. Tästä syystä he lujittivat valtaansa ostamalla paikkoja parlamentin ylähuoneesta Simonin perheen kaltaisilta köyhtyneiltä aatelisilta. Sikäli kuin Simon tiesi, Greenboroughin kreivikunnan edustuspaikka kuului nykyään Codringtonin perheelle, joka omisti suurimman osan pienestä Barbudan saaresta Karibianmerellä.

Norakaan ei viitsinyt jutella pitkään Wentworthin perheestä. Sen sijaan hän katsoi uudelleen kirjaa, jonka oli lukenut moneen kertaan.

Simon oli juuri avannut sivun, jonka tekstin kuvitukseksi oli Barbadosen rantaa esittävä etsaus. Palmuja... hiekkarantaa, joka näytti välittömästi vaihtuvan tiheäksi viidakoksi... Nora kumartui innokkaana kirjan ylle, niin lähelle Simonia, että tämä tunsu hänen hiustensa tuoksun: ei puuteria vaan ruusuvettä.

”Ja tuolla on meidän majamme!” Nora haaveili osoittaen pientä aukiota. ”Kattoa peittävät palmunlehvät...”

Simon hymyili. ”Siinä asiassa sinun on ennen pitkää tehtävä päätös”, hän kiusoitteli. ”Tahdotko asua alkuasukkaiden kanssa heidän majassaan vai johtaa isäsi omistamaa tupakkaplantaasia?”

Nora ja Simon olivat yhtä mieltä siitä, etteivät he halunneet viettää elämänsä Englannissa eivätkä varsinkaan Lontoossa. Nora ahmi kaikki siirtokunnista kertovat kirjat, jotka onnistui saamaan käsiinsä, ja Simon haaveili kirjeistä, jotka hän kirjoittaisi Noran isälle Jamaikalta, Barbadoselta

tai Cooper Islandilta. Thomas Reed toi sokeriruokoa, tupakkaa ja puuvillaa niistä maailman kolkista, jotka oli sadan viime vuoden aikana liitetty Britannian imperiumiin. Hän oli tiiviisti yhteydessä sikäläisiin plantaasinomistajiin, ja Noralla oli jo suunnitelma haaveidensa toteuttamiseen. Myönnettäköön, että Englannissa hänelle ja Simonille ei kenties ollut tarjolla yhteistä tulevaisuutta. Jos he kuitenkin avaisivat Reedin kauppahuoneen sivuhaaran johonkin siirtokuntaan... Hänen haaveensa oli Barbados. Hän olisi tosin muuttanut minne tahansa, missä aurinko paistaisi joka päivä.

”Perillä ollaan... Nora-neiti, hyvä herra...” Peppers pyysytti vaunut ja laskeutui avaamaan ovea Simonille. ”48, Thames Street.”

Kaupunkitalon sisäänkäynnin vieressä komeili kullanvärinen kilpi, joka opasti herra Roundbottomin konttoriin. Simon sulki kirjan harmistuneena ja työntyi ulos sateeseen.

”Paljon kiitoksia tilaisuudesta matkata kanssanne, neiti Reed”, hän hyvästeli Noran kohteliaasti. ”Toivottavasti tapamme taas pian.”

”Ilo oli kokonaan minun puolellani, varakreivi Greenborough”, Nora vastasi yhtä kohteliaasti. ”Odottakaa toki konttorissa, kunnes sade lakkaa. En haluaisi teidän vilustuvan paluumatkalla.”

Peppers pyöritteli silmiään paljonpuhuvasti. Toistaiseksi hän oli pitänyt Noran lemменleikkejä pikemminkin huvittavina kuin huolestuttavina, mutta niiden jatkuessa hänen pikku emäntänsä sotkeutuisi seikkailuun, joka ei voisi päättyä onnellisesti. Thomas Reed ei missään tapauksessa naittaisi tyttärtään kirjurille, vaikka tällä oli joskus ollut tai olisi vieläkin aatelistarvo.

Samanlaiset ajatukset piinasivat Simonia hänen kävellessään viimein takaisin työpaikalleen. Sade oli laantunut, mutta hänen vaatteensa eivät olleet likimainkaan kuivuneet, ja herra Roundbottom oli antanut hänen odottaa vetoisessa ja kylmässä käytävässä. Simon paleli luita ja ytimiä myöten. Hän oli keväällä kylmettynyt pikkuruudessa, syöpäläisten saastuttamassa vuokrahuoneessaan Lontoon East Endissä, ja sitkeä yskä vaivaisi häntä edelleen. Aikamoinen asumistason alennus Greenboroughin kartanon jälkeen ja myös sopimaton arvossa pidetyn konttorin kirjurille.

Thomas Reed ei maksanut kirjureilleen runsasta palkkaa muttei ollut myöskään kiskuri. Normaalitylanteessa Simonin palkka olisi riittänyt pieneen, siistiin asuntoon. Vanhemmat kirjurit elättivät tuloillaan jopa perheensä – vaatimattomasti mutta siedettävästi. Simon ei voinut edes unelmoida perheen perustamisesta. Ellei tapahtuisi ihmettä, hän joutuisi raatamaan loppuelämänsä maksaakseen isänsä velat, vaikka kaikki perheen omistamat arvoesineet oli jo myyty.

Romahdus oli tullut Simonin äidille, sisarelle ja hänelle itselleen täytenä yllätyksenä. Tietenkin perhe tiesi, etteivät lordi Greenboroughin raha-asiat olleet kovin hyvällä tolalla. Parlamenttipaikan myynti oli jo kauan ollut odotettavissa, ja Simon oli itsekseen miettinyt, että se olisi pelkästään eduksi ylähuoneen päätöskyvyille. Hänen isänsä oli osallistunut istuntoihin vain harvoin. Silloinkin hän oli kuulemma kuunnellut keskustelua yhtä vähän kuin vaimonsa uupumatonta soimausta miehensä juopottelusta ja tuhlaavaisuudesta. John Peter Greenborough oli ollut paljon useammin humalassa kuin selvin päin, mutta perhe ei ollut osannut aavistaakaan, että hän oli kaiken kukkuraksi

yrittänyt saada ryypäämällä sotkemiaan raha-asioita kuntoon pelipöydässä.

Kun lordi Greenborough viimein kuoli – virallisen selityksen mukaan pudottuaan satulasta metsästysretkellä, mutta todellisuudessa siksi, ettei humalassa pysynyt hevosen selässä käynnissä – monilukuiset velkojat esittivät vaatimuksensa. Lady Greenborough myi parlamenttipaikan ja samalla myös maaomaisuutensa ja poikansa arvonimen. Hän luopui koruistaan ja hopeaesineistään, panttasi talonsa ja joutui lopulta myymään sen. Talon ostanut Codringtonin perhe jätti silkasta armosta Greenborougheille kylän laidalla sijaitsevan mökin, joka oli yhä heidän nimissään. Rahaa Simon ei kuitenkaan pystynyt siellä ansaitsemaan. Isän velkojen lisäksi piti maksaa Simonin sisaren myötäjäiset, sillä tämä oli kaikeksi onneksi saatu naitettua jossain määrin säätynsä mukaisesti. Simonin tulevaisuus sitä vastoin oli pilalla. Synkimpinä hetkinään hän mietti, tulisiko hänen pitää Noran, niin kauniin kuin rikkaankin nuoren naisen rakkautta onnena vai vain uutena koettelemuksena.

Nora puolestaan uskoi vakaasti olevan vain ajan kysymys, että hänen haaveensa toteutuisivat. Simon ei kuitenkaan pystynyt Noran lailla toivomaan, että Thomas Reed ottaisi hänet avosylin vävykseen. Päinvastoin, kauppias heittäisi hänet ulos onnenonkijana. Simon oli silti valmis tekemään lujasti töitä voidakseen toteuttaa unelmansa. Hän oli vakava nuori mies, toivonut aina saavansa työpaikan jostakin siirtokunnasta ja yrittänyt valmistautua siihen mahdollisimman hyvin. Simon ei ollut taitava ratsastaja, metsästäjä tai miekkailija; hän ei ollut osoittanut erityistä taipumusta tai lahjakkuutta aatelisten huvituksiin edes perheen varakaina päivinä. Hän oli kuitenkin älykäs ja sivistynyt. Simon

puhui useita kieliä, oli avulias ja kohtelias ja myös hyvä las-kutoimituksissa, toisin kuin useimmat aateliset. Hän uskoi vakaasti pystyvänsä edustamaan Thomas Reedin yrityksen tapaista kauppahuonetta jossakin valtameren takaisessa paikassa. Simon oli valmis uurastamaan, kaikenlainen omahyväisyys oli hänelle vierasta. Hän tarvitsi vain tilaisuuden! Mutta uskoisiko Thomas Reed, että hänen kannustimeen oli rakkaus Noraa kohtaan? Todennäköisesti mies pikemminkin arvelisi Simonin haluavan käyttää tytärtään astinlautana uralleen.

Simonia epäilytti, kannattaisiko hänen esittäytyä Thomas Reedille näin pian. Olisi ainakin parasta odottaa, kunnes hän ehdisi saada arvostusta ja päästä korkeampaan asemaan. Nora oli vasta seitsemäntoistavuotias, eikä hänen isänsä ollut toistaiseksi ryhtynyt toimiin hänen naittamisekseen. Simonilla oli varmasti vielä pari vuotta aikaa kunnostautua töissään siinä määrin, että hän voisi kelvata kauppiaan vävyksi.

Kunpa hän vain tietäisi, kuinka hänen pitäisi menetellä!

KIEHTOVA SUKUSAAGA KARIBIAN MERENSINISISSÄ MAISEMISSA

1700-luvun alun Lontoossa rikkaan kauppiaan tytär Nora menettää traagisesti ensirakkautensa. Suruaika jää lyhyeksi, kun hänet naitetaan leskeksi jääneelle sokeriplantaasin omistajalle. Heti häiden jälkeen tuore aviomies vie Noran mukanaan kauas Jamaikalle, toiselle puolen maailmaa kaikesta Noralle tutusta ja rakkaasta.

Nora ihastuu eksoottiseen Karibiaan, mutta uuden kotimaan jyrkkä kuilu rikkaiden ja köyhien välillä painaa hänen omaatuntoaan. Kun orjien ja valloittajien väliset jännitteet kuohuvat eräänä yönä yli ja Noran kotiplantaaasi joutuu hyökkäyksen kohteeksi, Nora joutuu valitsemaan puolensa. Päätös muuttaa hänen elämänsä peruuttamattomasti.

Uusi-Seelanti-sarjallaan lukijoiden suosioon nousseen Sarah Larkin *Tuhansien lähteiden saari* on Karibialle sijoittuvan tunteikkaan ja dramaattisen sukusaagan alitusosa, joka on tulvillaan tropiikin lämpöä, toivoa ja suurta rakkautta.